

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 25.

Fjerde Sessions anden Samling.

11te Møde.

Onsdagen d. 30. Marts

(Forts.).

J. N. Hansen (forts.): Dernæst vil det heller ikke kunne nægtes, at han under en Tale's Foredrag henvendte sig til en anden Rigsdagsmand og ganske lydt sagde: Det er meget interessant! og, da den Rigsdagsmand, om hvis Tale han yttrede sig saaledes, tog Hensyn dertil og afviste det — jeg husker ikke, i hvilke Ord —, saa tog den ærede Formand Ordet og bemærkede, at han ikke skulde tage Hensyn dertil, og, da denne Rigsdagsmand sagde: ja, men Bureauchefen tog Hensyn til mig, saa hørte jeg, at Rigsdagsmanden fik en Bemærkning fra Formanden, men jeg hørte ikke, at Bureauchefen fik en Bemærkning fra Formanden derom. Ligeledes vil det heller ikke kunne nægtes, at den ærede Bureauchef her i Salen — jeg lægger Eftertryk paa her i Salen — virker for een politisk Mening og imod en anden politisk Mening (Hør!). Jeg troer, at en Instrux er nødvendig, for aldeles at forbyde Sligt. Enhver maa naturligviis have Frihed til at virke for sin politiske Mening, men en anden Sag er det, hvor han kun som Thingets Embedsmand kan være tilstede; her troer jeg, at det er Misbrug af den Stilling, som alene hans Embede giver ham; jeg troer, det er et Misbrug af ham, naar han paa dette Sted tillader sig at virke for een politisk Mening og imod en anden, men det er jo muligt, at den Anviisning, han har modtaget af Thingets Formand, kan gjøre, at han er i sin gode Ret (Hysen). Det veed jeg imidlertid ikke, da denne Anviisning ikke kendes (Hør! Hysen). Ja, Hør! Hør! jeg siger ogsaa Hør! (Ratter). Jeg veed, at den ærede Formand har udtalt

her i Salen; at nogle af disse Stemmer her i Salen ansaae han for at være af større Vægt end Andres, og jeg har tænkt mig som en Mulighed — ingenlunde som Noget, jeg veed Noget om, men kun som en Mulighed, da vi ikke kjende den ærede Formands Anviisning til Bureauchefen —, at denne Anviisning kunde gaae ud paa, at han kun skulde høre disse „Hør!“ og „Hysen“ fra Stemmer, der havde nogenlunde Vægt (Hysen — Hør! — Det er en Prostitution! — Han maa kaldes til Orden!). Jeg troer, at det er aldeles nødvendigt, at deri ved en Forkrift gives Leilighed for Rigsdagsmændene til, naar de finde sig foranledigede dertil, at gjøre Bemærkninger med Hensyn til Rigsdagstidendens Redaction; jeg troer, det er aldeles nødvendigt; thi, hver Gang at stille et Forslag, alene for at faae Ret til at gjøre en saadan Bemærkning, er dog temmelig Meget. Jeg anseer det altsaa ogsaa for nødvendigt, at man faaer en Bestemmelse, der giver en bestemt Ret for en Rigsdagsmand til at gjøre Bemærkninger ved den Redaction, han finder sig misfornøiet med. Dette var jeg ogsaa nødt til at yttre, fordi jeg ingenlunde kan erkjende, hvad den ærede Formand udtalte, at Skrivelsen skulde være aldeles uforanlediget; det er min Paastand, at den er fuldkommen foranlediget, og jeg troer at have givet Grunde derfor. Derfom Skrivelsen ikke tillades Fremme, saa skal jeg holde mig til, hvad den ærede Formand udtalte, og hvad der er rigtigt, at Forretningsudvalget ligesuldt, naar det finder sig foranlediget dertil, kan fremkomme med Forslag, og jeg skal derfor, derfom Skrivelsen nægtes Fremme, tillade mig at forsøge paa, om Forretningsudvalget maatte finde sig foranlediget til at fremkomme med Forslag i denne Retning, for at afhjælpe de største af de paaapegede Mangler.